

ALMANACH

1987

Co říci úvodem? Snad jen to, že většinu autorů zřejmě znát nebudete. Nevydali dosud žádnou knížku, jejich verše se neučí na školách ani se o nich nediskutuje mezi literárními vědci. V jejich srdcích však hoří stejný plamen, jaký kdysi hořival v Homérovi, Villonovi nebo Goethovi. Neboť básníkem se nestává člověk, který zaplnil volné regály knihoven, ale věčný hledač krásy ve všech podobách, citlivý vnímatel světa, schopný podívat se na vše kolem sebe lépe, jinak a hlavně pravdivě.

Někteří lidé se nás ptají, co tím chceme dokázat. Odpověď je jednoduchá: Chceme posílit znavené, ukázat na přehlížené, vyčistit obzor pro izolované. Chceme, aby plačící věděli, že s nimi někdo truchlí, aby radující se věděli, že se s nimi někdo směje. Pokud se nám to alespoň zčásti povede, budeme věřit, že tento sborník, vytvořený k oslavě Pána, splnil svůj účel.

TAJEMSTVÍ POKRAČUJE

V nekonečném vesmíru je skryto
jedno obrovské nepostižitelné tajemství
A zároveň jedna všední
zcela prostá skutečnost

Jak chceme - záleží na nás
Tajemství?

Nepatrní mravenci staví jeho dům
Zasvěcené včely s ním dobře hospodaří
Ptáci ho vysvětlují prozrazují hudbou
A pak v době tření
nejen ryby jsou jako opilé

Ale co mohou vědět
mravenci o včelách?
nebo ptáci o rybách?

Také člověk
omezený sám sebou
hledá
svou uklidňující odpověď

POEZIE

Kam jsi se poděla,
lásko našich vnitřních rozpoložení,
jseš vzácná jako pravda,
která je Tvou neúnavnou společnicí
často odstrkovanou až někam dozadu.
Toužíme po Tobě, aniž to vlastně víme
a zároveň Tě nechceme ani vidět.
Ano, nenávidíme Tě,
lžeme Ti do slok Tvých očí
a Ty pokorně stojíš a pláčeš,
pláčeš slzy krásných veršů,
bolí Tě to a když Tě bolí,
jseš nejkrásnější.
Z bolestí vytváříš ta nejlepší díla
a my Tě bijeme,
pod nohy Ti házíme nabubřelé fráze,
polopravdami dusíme Tvou skvostnou šíji
až už si myslíme, že nadobro nejseš
a my najednou pociťujeme krutou prázdnotu
a začneme Tě hledat.
Vzýváme Tě a klaníme se Ti jako bohyni Slunce
a Ty přicházíš
opět a znova s vírou v slokách,
oděná do prostoty
bez dráždivých gest a drahých šperků,
s pokorou v srdci ale přímýma očima,
ruku v ruce se svou přítelkyní pravdou
a všechno začíná znova.
Je nám chvilku dobře,
ale ruka už sahá po kameni
a Ty se bráníš,
bojuješ na život a na smrt,
bojuješ za sebe a za pravdu,
ale prohráváš,
utíkáš zas na svou periférii,
aby ještě mladí básníci umyli Tvé rány.

Zůstává tu po Tobě jen trocha Tvé vůně,
jeden verš a útržek poslední básně,
kterou jsi nám chtěla věnovat.

Tak snad až příště,
teď s rukama svěšenýma odcházíme
s trpkou příchutí poraženého vítězství
a zítra začneme znova.

Vrátíme se
ruce beze zbraní natažené před sebou,
v dlaních kousek Tvé vůně,
jeden verš a útržek Tvé poslední básně,
cos nám ji chtěla věnovat.

KDYBY

Kdyby všechny hodiny světa
spočetly čas, který jste proválčili,
asi byste se zhrozili z toho nesmírna,
kterým jste ublížili dějinám, druhým, sobě.

JARNÍ TÁNÍ

Marně škrtáš sirku po sirce,
jseš příliš chladný na to, aby tě ohřála,
možná ti bude teplo na chvílku,
ale na život...?
Na celý život je to žalostně málo.
Ani obrovská vatra by ti nepomohla
a zoufale bys jen vypadal s kanystry benzínu.
Máš už jen poslední šanci, jedinou,
zkus malému ptáčeti svědomí
dát napít vody svého pokání
a pak poslouchat první píseň skřivánčí,
jež přes všechny úklady mrazivé
bojuje naplněna představou o jarním tání.

Z NADHLEDU, Z PODHLEDU

Koukněte se na to,
oni se tu veřejně líbají na ulici!
Koukněte se na to,
konečně se jí po dvou letech z vojny vrátil.
Koukněte se na to,
jak ten řidič bláznivě jede!
Koukněte se na to,
táta do porodnice svou ženu veze.
Koukněte se na to,
vidíte tu ženskou nesmyslně brečící?
Koukněte se na to,
té paní na chlapečka stůl se zvrátil.
Koukněte se na to,
už si zase určitě novou milenku vede!
Koukněte se na to,
je šťastný, že zná přátelství a zná jeho meze.
Koukněte se na to,
budou si znova kupovat nový auto!
Koukněte se na to,
pět let na ten vůz jen šetřit znali.
Koukněte se na to,
ten vlasáč nás nepustí a nezvedne se!
Koukněte se na to,
v dole přelámal si málem všechny kosti.
Koukněte se na to,
ta silnice je furt samý bláto!
Koukněte se na to,
ale nač bychom před domem tu špínu zametali?
Koukněte se na to,
jak se ta káča nafoukaně nese!
Koukněte se na to,
dnes složila svou zkoušku dospělosti.

PŘÁTELSTVÍ

Světlo ve tmě
květina na skále
hřejivost v chladu
jistota
víra
něžná blízkost
v nejistotě prázdnu
pečeť Davida a Jónatana
jsem tu pro tebe
tak povídej nebo mlč
naslouchám
celým já

ZNAMENÍ

Znamení svá nosíme v sobě
v temnotách neznáma
lhostejna
mlčení srdcí
znamení rodu lásky
paprsku světla
pichlavosti trnu
bolestného úderu
netečnosti kamene
Jaká dáš?

OKAMŽIK

Okamžik, to je začátek
a konec prchlý do éteru...

- Je to poskok hřibátek,
žije teď, když tužku беру.

Okamžik, mezi metry času
obr nebo trpaslík?

Okamžik, to je lidská vděčnost,
malá útlá chvíle,
která spolkla věčnost.

ZLOM

bloudění-bloudění
pohled nahoru
široká cesta
vzhůru po cizích hlavách
vše v mých rukou
za peníze i život...
sebevědomí bez hranic
hlava v oblacích

K A R C I N O M

hlava v dlaních
hranice bez sebevědomí
všechny peníze za život...
můj osud v cizích rukou
dolů po vlastních kolenou
úzká pěšina
pohled dozadu
hledání-hledání-nalézání

A NECHODÍME PO RÁJI

Po Staroměstském se lidé plouží,
spěchají nebo jen lhostejně
jdou, mísí se navzájem, důstojně krácejí
a z kroků, kročejí a krůčků,
z fragmentů sbírám
přítomnost dnů, těch našich.
Jsme. Jací jsme, dokud ještě
jsme?

Po Staroměstském lidéspěchají,
plouží se, krácejí nebo jen
lhostejně jdou, mísí se navzájem
a z kroků, kročejí a krůčků:
"...chápu tě, je to blbec..Byla tam
sauna a bar, no senzace..Nó, voba teplý,
voni to vo sobě nevěděli, když se brali..."

Z gotického domu vedle Týna
sundali lešení. Spadlo jak
ušmudlaný závoj z tváře
dávné nevěsty.

K Týnu se trousí na mši
mladí

posedávají v párech

uprostřed náměstí

na pomníku

mistr Jan se pomalu otáčí a opisuje

bludný kruh a my

přikovaní

nemůžeme z něho vykročit.

Po Staroměstském lidé jdou,
spěchají, plouží se, krácejí,
mísí se navzájem... "perfektní výstava..."

..včera za pět kilo ve Femině...Člověk

myslí, že stěradá a zatím sere do vlastního hnízda..."

Dav před orlojem houstne. Cizinci, děti,

lidé z venkova. Dlažbu,
kam padaly hlavy českých pánů,
kryjí prkna, plechy a prach.
A slovo vlast
příliš těžké pro dobu
padá nám na hlavy při nešetrném gestu.

Ale my nejsme bezdomovci.

Z Karlových londýnských dopisů
jak monzun, který nese smutný déšť,
vane stesk - zapomeneš slova, která
v rodné řeči znamenají nepodstatné věci
a význam anglických ti
uniká.
Nikdy bys nechtěl tam,
kde ocitl se básník Ivan Blatný,
ale na druhý břeh řeky rozumu je
co **bys** kamenem dohodil.-

V uličkách Starého Města
lidé běhají jak bílé myši
v bludišti. V protějším domě
anonymus Zloba nadzdvihl znova
podolek záclony. Ne, nejsi
tady sám

člověče

lapený samotou

člověče

opuštěný

Po Staroměstském se lidé plouží,
spěchají nebo jen lhostejně
jdou, mísí se navzájem, důstojně krácejí
a z kroků, kročejí a krůčků,
z fragmentů sbírám přítomnost.

Podvečer. Po mostě kluše kůň stmívání
a háže černé květy na dvě strany.
Žofín tančí a mládí
transparent snů vztyčený až do kopule sálu,
věří i nevěří v motory
vlastních sil.
Ze zdí Mánesa čas
odlupuje střípky nostalgie a drobná sousta
háže labutím.
- Vraťte se slečno Toyen -

I národ je slovo těžší,
nežli unesu. Národ sobě.
Do Národního trousí se
ženy v dlouhých róbách a muži
téměř v civilu. Národ sobě.
Naproti
kavárna Slávie do dlaní noci pokládá něžně
okna bez záclon. Jaroslav Seifert
od kulatého stolku patří na nábreží, kde
klidnými kroky zvolna měří
noc elegantní bratří Čapkové.
- Vraťte se slečno Toyen -

Na vodní hladinu kousek nad jezem,
tam, kde Vltavě naslouchá
hluchý Smetana, slétli se bílí ptáci, aby ji
docela pokryli svými těly. Snad našli
vprostřed teplý proud, ale mně
znělo Dvořákovo Requiem a v dálce
nad holými korunami stromů svítil Pražský hrad.
Byl říjen. Před vilou Høfði v Reykjavíku
státníci tiskli si ruce. Co bude dál?
Čas klepe..dejte zob..dejte zob..
Měsíci, luno, tichý básníku.
Budeme k novým příbytkům
vířit tvůj mrtvý prach?

Po Staroměstském se lidé trousí,
zvon bije ve štíhlé věži Týna
a pater Reinsberg
obléká roucho na večerní mši.

"Jak se menuje tadyto město, pani,
já to věděl!?" V nárožním bufetu
vysoký krásný stařec, síťovku plnou
prázdných igelitů, proplovává zmateně
kolem uleptaných stolů.

Ale my nejsme bezdomovci!

/Člověk myslí že strádá, a zatím sere do vlastního
hnízda/

Zatímco pod bílými prsty paní Veselé
klávesy varhan v chrámu u Jakuba
vznášejí se a klesají jak prachové peří,
zatímco cizinci i domácí, lidé
různorodých kast, vyznání a přání
sedí tu svorně v lavicích, po zemi, na stupních
postranních oltářů, ti všichni natěsnáni a ztrnulí
jako by propadli spánku bez počátku a konce,
ti všichni v poutech hudby uvěznění, němí,
přišly mi na mysl Pompeje
a koncem války Hirošima, mé děti
půlkrokem do života,
na našem dvoře
studna s pramenitou vodou a vila Höfdi
v čistém Reykjavíku, kde
v průzračném ránu dva muži si
podávají ruce.
/Co bude dál?/

X X X

Okru zdí a záři oken
káži světlo z Damašku.
"Věčný klid nám slibujete?
Větší, pane faráři,
než sám máte na tváři?"
Směji se a nedám rušit
hladím ovce po plecích.
Netuším, že mezi nimi
ještě někde za rohem
budu zase slepý, slepý
jako tehdy pod koněm.

① V KRAJINĚ NOČNÍ

Ovce bílé, kam to jdete?
Tam dole vás příval smete!
Slyším bouře ze všech stran,
vrátník mám být vašich bran.

Ovce bílé, s kým to jíte,
s kým se k stolu posadíte?
Vidím vlky na všech stranách,
bezmocný jsem v vašich branách.

Ovce bílé, kde to spíte,
hůře ještě nežli bdíte?
Proč jste brány opustily,
do jeskyň se proklestily?

Zrána nesou ovce kosti,
vlčí kosti, ty se posti.
Ony žerou, ty jen bdíš,
v branách hledáš svoji skrýš.

HELENA WERNISCHOVÁ

PŘED SVĚTLEM

Šedivý strašák v panelovém kabátě
tě vyplivl na ulici
jiskřičky v jeho očích pomalu zhasínají
poslední bliknutí
už nepřijímá

Tuš se rozlila na běloučkový papír
kapka po kapce se spojuje a vpíjí
bílá místa pomalu mizí
ztratilas pohledy stisky rukou
i úsměvy jsou najednou tak cizí

Klapy klap podpatků
se vysmívá touze najít cíl
zastavit se nebo bojovat
když vítr z kapes vyfoukal
poslední zbytky síl

Jen vykopnutý pes chce navázat přátelství
vzpomenout na chvíle
kdy s pánem večer běhával
jó kamaráde jsem na tom ještě hůř
mám pocit že mi rozuměl a běžel hledat dál

Být osamělou siluetou
na zemi pozorovat svůj vlastní stín
vést válku bez obětí
s mlhou dusící a světlem pálivým
s vlastním svědomím

Jen kotouče reflektorů rozhodí závěj třpytu
vločky stékají pomalu po těle
za chvíli se rozpustí
a roznesou chlad pohledů

Smutek ti podal ruku a vede tě k boji
není vítězů není poražených
rukavici sis hodila sama
a sama ji navlékneš na pravou ruku
až poznáš že není pravd je jen činů
obcujících s pravdou

MARTINA KADLECOVÁ

X X X

Naše ústa
zrezivělá jsou
ani chválu
neumíme vzdát -
vlastním já zaujati
voláme
svoje každodenní
proč

A tak ztrácíme se znovu ve své rzi
svět nám diktuje
své požadavky
a spěch je nám dobrou omluvou
na chválu
nezbyl
čas

Jako David chceme stát
před Bohem
mít ústa plná žalmů.
Znát slova díků
mít radost v srdci
touhu
chválu
vzdát

X X X

Zajatci problémů svého já
otroci věčných tužeb
stáváme se němými
býváme hluchí
k lidem
i k Bohu

Zakleslí v ulitě svých pravd
posedlí vidinou vlastních cílů
k bolesti druhých
činí nás slepými
naše
já.

A přece k Pánu smíme jít
udusiti nemoc zákeřnou
posbírat střípky citů svých
Bohu je k nohám
položiti

Slzami pokání prolomit hráz
bránící světlu projít tmou
pokorně vztáhnout ruce své
nechtít jen drobty lásky
krást.

X X X

Jen jedno chtěla bych,
až skončí píseň mého žití na zemi
a zmoduluje pro věčnost,
jen jedno chtěla bych,
až všechny konkurzy lásky
k Tobě a k člověku
budou už dávno udělaný,
jen jedno chtěla bych -
mít svoje místo někde v tutti,
ve velkém orchestru nebeských kavalérů
a hrát bez pauzy bez konce a bez únavy
ty nejkrásnější symfonie
k oslavě Autora dokonalé krásy,
v zářivém jasu Jeho království;
jen toto chtěla bych,
až skončí píseň mého žití na zemi
a zmoduluje pro věčnost.

TEREZA TICHÁ

ROZHODNUTÍ

Dlaní zachytit sebe,
tluče, buší,
kéž by utichlo, aby rozpaky
nebylo slyšet.

Vezmu za kliku,
možná, že tam nikdo není,
možná neoněmím.

Průzor...

nezbývá než vejít a zeptat se:
"Je tu někdo?"

NEPŘÍJEMNÁ OTÁZKA

"Tatí, co je to tam až nahoře?" Asi čtyřletý člověk ukazuje na věž kostela.

"To je věž přece!"

"To já vím. Ale co je to tam až úplně na vršku tý věže?"

Tatík viditelně znervózněl. "Ále, co já vím! To nic není!"

"Tatí, ale já chci vědět, co je to tam až nahoře!"

Táta je v úzkých. "To je... To je... takový hromosvod! A už dej pokoj!"

Úleva! Povedlo se! Dítě je uchráněno od toho ošklivého slova. Ještě by se pak kluk vyptával dál a co mu potom povědět? Je to hromosvod a hotovo! Krucifix, ty děti mají ale někdy blbý otázky!

DÍKY, PANE JEŽÍŠI!

Tak vzdálení a přece tolik blízci...

Pod pražským večerním nebem osvětlené boudy se zbožím, koledy z ampliónů, chladný předvánoční večer.

Podzim bez deště, možná ani sníh nepřijde. To budou Vánoce! Sníh nepřijde... Co vlastně přijde? Vždyť je advent...

Z ulic už mizí poslední šílení nákupčí vánočních dárků, boudy se zavírají. Tak vzdálení a přece tolik blízci sešli jsme se zas jednou pod pražským nebem. Než zavře okénko, poslední svažené víno - pětkrát svařáka - chystá nám prodavačka. Je unavená, těší se až zavře, ale ochotná a vlídná.

U politého stolku - jeden svařák jsme rozlili, ale vůbec nám to nevadí - popíjíme v pěti zbývajících čtyři pohárky. Zázrak - na všechny se dostalo. Boudy jsou zavřené, koledy dohrály. Jen stromky kolem nás ověšené balíčky bez obsahu... Balíčky bez obsahu, dárky bez lásky, Vánoce bez Krista.

Dopíjíme víno a je nám dobře. Máme vánoce. Ozářené domy a temné nebe nad nimi jsou našim chrámem, svařák a kousek dál pak smažené hranolky s tatarkou v kelímku jsou naše stolování.

Nějak sis pospíšil. Přišel jsi trochu dřív. Stihl jsi toho moc. Jedenáct dní před Štědrým večerem nám, nám ses narodil.

(zóna pro pěší 13.12.1980)

V.K.

TICHO

Posledních pár slov
a pak jen ticho
Řvavé bušící nepřírozené ticho
zůstává v nás pokaždé jakoby
poprvé když podrazí nám nohy
zezadu

a my jen jdeme a čekáme
radost od lidí které neznáme

Přijď

mluv

a třeba uhoď

už to nebolí
určitě ne víc
než poprvé.

ROMAN SZPUK

S ABRAHAMEM

Potokem slz
kráčím na vrch
svého Mórija
a cosi mi zvěstuje
přítomnost Boží

Nesu v uzlíčku
na oltář lásku
a doufám ve výkřik

Zadrž a nevztahuj ruku!

HELIOGRAF

Jak často svítí
naše niterné slunce
to ví jen Všemohoucí

Žádný mráček
před ním neukryjeme

VĚŘÍCÍ A ATEISTÉ

Pokřikují na sebe
plameny svého zanícení
a břehy jsou tak daleko
že by jeden rezignoval

Možná kdyby se našel
nový snílek chudoby
a vyjel s bárkou do proudu
kázat rybám
možná by bylo lépe

VZKRÍŠENÍ

Přestaňte provokovat
nebo naštvetě anděla
a on vám hodí
ten náhrobní kámen
na kuří oko!

ale vám je to fuk
vy se alespoň
hodíte marod

JANU KŘTITELI

Není většího
mezi syny lidskými
než cestáře

A není důležitějšího rajónu
než spojnice
mezi nebem a zemí

VÝMLUVA

Potkal jsem je
zaváté soumrakem

šli přístrachem vpřed
a ve dlaních tiskli
zlámané kříže

Kam jdete?
zaplakal jsem

...odevzdat císaři
co je císařovo

SVATÁ INKVIZICE

Tenkrát v Tolose
ve třináctém století
blahoslavili vraždu

A jestli na tom všem
bylo něco svatého
tak jen krvavé krůpěje
bolesti

oči stísněné hrůzou
a spoutané ruce
znovu mučeného Krista
v těch nejmenších

VI. ZASTAVENÍ Z CYKLU "KŘÍŽOVÁ CESTA"

Kolik si jich přišlo
pro jakýsi
prý věrný obraz
ty svaté s rouškami
bílými jak nekompromisní chůze vpřed
ty ostatní
s šátky nejkřiklavějších barev

Kolik jich přišlo

Jen jedna jediná
vynesla ze dna svých očí
překrásný úsměv

a jestli se kdy kdo
před smrtí nezhroutil
tak s jejím obrázkem
v duši

SLOVENSKÝ
ANONYM

SI VOLNÁ

Si voľná cestami, necestami blúdiť,
si voľná ranné zory spevami vylúdiť,
si voľná k bezstarostnému životu sa zobudiť.
Si voľná!

Si voľná vybrať si sama priateľov,
si voľná zalúbiť sa do vysokých cieľov,
si voľná žiť život vytúžených héroov.
Si voľná!

Si voľná dať chudobnému chleba,
si voľná rozdať iným samu seba,
si voľná žiť pre druhých, nie pre seba.
Si voľná!

ON VEDIE MA...

On vedie ma...
po pastvách zelených,
Ój, vždy tak nie...
Môj Pán však najlepšie vie,
prečo ma niekedy vedie v úskalíe,
kde vnútro desí tma.

Raz plesám v jase slnka,
spievam si celý deň,
po druhý raz ma zasa sklúči tieň.
Aj žiaľ často znášam,
či nepokojov ston,
viem preto celkom iste,
za ruku drží On.

A či už po zemi,
či púšťou vedie ma hneď,
ja pevne Jemu verím,
hoc neviem rozumieť.

On vedie ma,
popri tichých vodách,
Ój, nie vždy tam,
miestami dušu zviera búrka,
aj uragán,
a vlnami sa brodím,
na pohľad sám a sám.

Keď pod údermi bleskov,
po mori blúdim sám,
nad vodou majster stojí,
pohrozí krútnavam
a privoláva: "Dúfaj, zhynúť
ňa nenechám!

Tam hore nad mrakami
je krásny slný deň,
na všetkých Tvojich cestách
s Tebou som, pomôžem!

On vedie ma,
či bývam isto v skrýši na horách,
či v dese tieňov,
v plaču v údoliach,
On vždy je so mnou,
zaženie strach,
nech ktorýmkoľvek by ma už chodníkom
viesť chcel,
či trsti nalomenej, -
by pomôcť nevedel?

Viem, dlaň že Jeho mocnú
aj mne dal za podiel.
Za všetky cesty Jeho,
raz vyspievam Mu vďak,
keď v nebesiach, tam doma,
mi šťastím zvlhne zrak.
A viem už jasne prečo
ma viedol práve tak...

HĽADAL SOM BOHA...

Na jemných krídlach som vzlietol ku hviezdám
stretnúť sa s Bohom vo výšinách svetlých,
cieľom mi bolo v predsavzatí...
On sídli vysoko, povedal mi niekto,
sídlí nad oblakmi,
za tým všetkým, čo oko nedovídi,
zo špinavej zeme.

Bol som hore, temer nad hviezdami
a pozrel som sa dole,
srdce takmer uschlo mi v hrudi,
keď som videl mravcov, nepatrných ľudí.

Hľadal som Boha vo výšinách svetlých
a stroskotal som,
padol som do hlbín, pod kopytá koní.

Hľadal som Boha vo výšinách svetlých,
no našiel som Ho dole,
keď sa ku mne sklonil.

SONET

Beh môjho žitia už došiel, žiaľ
na krehkej loďke rozbúreným morom
až k prístavu, kde musím v srdci s bôľom
vydať počet: Čo som robil a čo som robil mal.

Až teraz vidím, aký to bol klam,
keď v umení som videl svoju modlu, svojho kráľa,
tá túžba vo mne hriešne dozrievala,
ňou ničí sa každý človek sám.

Čo zmôžu lásky, z ktorých už nič nie je,
keď dožitej smrti stojím na dosah?
Jedna je istá, z druhej však mám strach.

Už ani maľba, ani sochárčenie
nezhojí dušu zadívanú k výšinám
k Láske, pre ktorú ticho zomieram.

PRED TEBOU TVÁROU V TVÁR...

Deň za dňom, ó, Pane môjho života,
budem stáť pred Tebou tvárou v tvár.
So zopätými rukami, ó, Pane všetkých svetov
budem stáť pred Tebou tvárou v tvár.

Pod Tvojou veľkou oblohou,
v samote a v tichu,
s pokorným srdcom
budem stáť pred Tebou tvárou v tvár
V tomto lopotiacom sa svete,
ktorý buráca prácou a bojom,
medzi náhliacimi sa dávmi,
budem stáť pred Tebou tvárou v tvár.

A keď skončím svoje dielo na tomto svete,
ó Kráľ Kráľov,
sám a bez slova
budem stáť pred Tebou tvárou v tvár.

JENOM TROCHU SCHÉMATICKÁ POVÍDKA O ZKUŠENOSTI
SE VZTEKLOU BUBLINOU.

Ten večer mi nebylo do smíchu.

Až mě z myšlenek o sobě vytrhla otázka:

"To je na Mírák?"

Opilec, co seděl na lavičce vedle mě, to řekl, jakoby ^{cham} jsme se už dávno znali a nepotkali se až teď na peróně v metru.

"Jo", zasmál jsem se a zase zavřel dveře svojí bubliny.

Vlak nejel.

"Dal by sis todle do bytu?", opilec znechuceně pozoroval protější stěnu.

Pootevřel jsem dveře:

"Asi ne."

Po dalším důkladném sledování žlutozelených kachlíků nad kolejemi prohlásil:

"Dívat se na to pul hodiny, usnu nudou."

Měl jsem pocit, že brzo usne i bez kachlíků, ale přikývl jsem mu; díval jsem se z okna bubliny a bavil jsem se.

Po další pauze přijel vlak a otevřely se dveře. Přímo vedle něj jsem si nasedl, ale nedalo mi to a usadil jsem se aspoň naproti. Pan Příkladný vedle mě a paní Pohoršená naproti poslouchali se skrytým zájmem a s neskryvaným odsouzením ve tváři dva panáčky, kteří hlasitě rozebírali folk a sex. Mluvili sprostě a nahlas. Ten problém byl pro ně důležitější než všechno. To bylo asi to, co chybělo paní Spravedlivě-Rozhořčené a panu Novákovi. Těhle dvou mi bylo líto.

Krajina za okny zmodrala. Vzbudil jsem opilce:

"Jste na Míráku."

"Já jedu ještě dál."

Po chvíli se na mě podíval jako na kámoše nebo na přítele nebo tak něco. To proto, že jsem se zasmál a řekl "jo", že jsem pootevřel dveře a odsekl "asi ne", a že jsem vystrčil ruku z vyhráté bubliny

a vzbudil ho.

Seděli jsme do čtverce. Vedle mě a přímo naproti němu seděl pan Cosehotonetýká a naproti mně seděla paní Slušná (Dva kluci s vyholenou hlavou seděli o lavici dál.) Opilec a já jsme seděli na koncích uhlopříčky. Takže když mi začal něco vyprávět, musel hodně křičet, aby přehlušil rachot vlaku v tunelu. Něco velmi zajímavého se asi odehrávalo někde těsně vedle mojí hlavy. Protože paní Slušně-Vychovaná tam velmi zaujatě upírala zrak. Neměl jsem čas se tam taky podívat, protože jsem se právě pokoušel překročit práh svojí bubliny. Šlo to. A viděl jsem, že tady venku je to mnohem zajímavější než tam uvnitř. Bouchl jsem za sebou dveřma a poslouchal ho, jako kdyby mi vyprávěl, jak si zachránit život. Paní Pohoršená se ve mně zřejmě zklamala - na první pohled jsem vypadal celkem slušně.

Nerozuměl jsem všemu, co říkal. I když jsem viděl, že se mě občas na něco ptá.

Okna zezelenala a rachot vlaku zůstal v tunelu.

"Děkuju."

Fakt nemám nic, co bych ti dal. Aspoň tenhle suvenýr..."

Šel ke mně, podal mi poklad v podobě programu Žižkovského divadla na příští měsíc a vystoupil.

Zavolal jsem za ním "Nashle" a vydal se na cestu domů. A za mnou jako vzteklej, ale úplně bezzubej pes se blížila moje bublina a chtěla mě zase sežrat.

LONDÝNSKÉ VARIACE

I.

Nechoďte do Mekky, ani do Jeruzaléma.
Každý by měl jednou za život
hladovět čtyřicet dní tam,
kde jsou hvězdy ostré jako jehlice.
Ale Sahara není jenom písek,
ale také hory chladné,
protože nejbližší člověk je kdoví kde.

Každý by si měl sáhnout na smrt,
protože pak by chápal, co je život
ve zmatcích šíleného Babylónu,
kde pavučiny mezi lidmi popraskaly
jako harfa v rukou krále Davida.

Já se tam vrátím.
Vrátím?

II.

Každý by měl odjet,
aby poznal, co je to dědičný hřích
v tom labyrintu zmatení.

Pak poznáš přítele,
když víš, jak se řekne Bůh.
Dostaneš i sklenici vody
a zapomeneš, jak se řeknou
nepodstatné věci v rodném jazyce.
Pak ale nepoznáš záhyby lidského srdce,
protože neumíš dobře Anglicky
a tápeš jako slepec s holí.

Chtěl by ses vrátit.
Stesk.

Ale žít se dá všude,
když máš čisté srdce jako neviňátko,
jako beránek.

Víte vůbec, jak vypadá beránek?

III.

Já se tam vrátím.
Alespoň na druhou stranu Šumavy.
Začněte pěstovat poštovní holuby.

Nezdá se vám, že je to
neohrabaná báseň?
Chybí metafora,
proto půjdeme do Holland parku.
Tam jsou šedé veverky
a lidé, kteří mají smysl pro krásu

Místo barevných střípků
hrubé balvany.
Michelangelo měl odřené prsty
od sochařského dláta.

A dál?

IV.

Podle jakéhosi apokryfu
červotoč svědomí trápil krále Heroda.
Jindřich VIII. zase nebyl ani minutu stříslivý,
viděl stíny popravených mnichů.
Nad Londýnem visí paprsek
přímluv Tomáše M^ora.
Černý muž pod bičem otrokáře žil.

A co u nás?
Tisíce mučedníků zabitých
v husitské revoluci.
Česká zem pila krev mučedníků,
každické pole pro osev.

Byl jsem asi první
kdo je prosil o přímluvu.

V.

Tam, kde byl básník Ivan Blatný v Londýně,
tam už nechci jít.

Je to očistec.

Vím, co je na druhé straně šílenství.

Je to stejné jako předtím.

Vím, co je smrt,
ale ne ta vlastní.

Proč jsem tenkrát přijel z Jablonce?

Vždyť byl pracovní den.

Je to milost

držet ruku matky,

když přechází z života

na druhou stranu.

Co tam vlastně je?

Credo in unum Deum

et Ecclesiam.

VI.

Viděli jste něco na této zemi,

co by se mohlo podobat ráji?

Divukrásné hory s vůní eukalyptu.

To je příliš hmotné.

Anglické katedrály uvnitř.

Jenom prostor a zavrať.

Zavřete oči, uslyšíte chorál mnichů,

který dávno dozněl.

Nebo zpěv dětí s palmovými ratolestmi.

Děti jsou nevinnější,

ale nemají rozedřenou duši po velkých bitvách.

Prohráváme a jsme na ústupu.

I tady v Anglii klesá měna dobrých skutků,

ale je to stále spořádaný ústup.

V Hyde Parku honí vítr třešňové květy,

lidé krmí kachny

a policisté jezdí na kolech.

My lidé se potácíme,

ale Bůh drží pěst plnou blesků.

ANESTEZIE

Přicházíte
v celých zástupech
a klepete mi na dveře
a mně se tak nechce otvírat

Jsem jak
postříkaná Kelenem
od paty až k hlavě
nemůžu už slyšet to vaše věčné:
"a dřívější termín
nemáte, sestři?
mě to tak hrozně bolí."
moje místní znecitlivělost
zvlášť v oblasti
srdeční krajiny
řekne: "Nemáme!"
tak jak za pultem

A stačilo by možná tak málo...

VYŠETŘOVÁNÍ

Ve svatém týdnu
je naše struna soucitu
snad o malinko
citlivější...

Ty jsi cikánku
když jsme ti působili bolest
odpověděl
jen ustrašenýma očima
které přetekly

K napichování měkkého patra
jsi musel
otevřít ústa
beránku

JIP⁺

Stroje a přístroje
kabely hadičky dráty
andělé v maskách
a gumových rukavicích
úzkostlivá čistota
a sterilní přístup
oči se tu usmívají
jen profesionálně
končíme s legrací
končíme ...?

+ jednotka intenzivní
péče

NEMOCNICE I.

Na nočních stolcích
už jsou rozneseny
sklenice s bolestí
a chleby mazané utrpením

"Snídaně!"

že by snad všichni
trpěli nechutenstvím?

NEMOCNICE II.

Z mocných
 se tu stávají
 bezmocní
z požadovaných
 opuštění
z litujících
 politováníhodní
z chodících
 belhajících
ze zdravých
 umírajících

a co bude z nás...?

BÍLÉ NOCI

Miluji vás
vy mlčenlivé
dlouho očekávané
bílé noci
se smiřujícím padáním sněhu
který také
jakoby na něco čekal

až odkudsi z dálky
zazní:

"Gloria ...!"

X X X

Podzim už jak holič
listí oholil
jen tak nasucho
zapomněl nanést
bílou pěnu sněhovou
a trávu spálil
když ji chtěl
obarvit na zeleno

Blíží se vánoční čas
pane holiči
pozvěte už
cukrářku zimu
a bez čokoládové polevy prosím
jen se šlehačkou
a s cukrovými pusinkami vloček

Platíme hotově
svýma zkřehlýma rukama
prosolenými botami
a rezivějícími auty

ale platíme rádi...

PEŘÍČKO NADĚJE

Snad už jen
peříčko naděje zbývá
aby převážilo
míru beznaděje
Kdykoliv je může odváť vítr
a naplnit nás zoufalstvím

Ale i pro to peříčko
to nevzdáme
boj už vzplál na všech frontách
budeme se bránit
s láskou v ruce...

MAMINKO...! /v den 68.výročí svržení morového
sloupu/

Sice z kamene
však křehčí než víle
hodili smyčku kolem krku

Mami! Maminko...!

To zadunění
otřáslo nebem i zemí
přehlušilo i výkřik
běsnícího davu

Aspoň takovou popravu
ta kamenná srdce vystrojila
však v rukou sepjatých
je ještě síla

Mami! Maminko...!

OBRÁZEK PANNY MARIE Z MOROVÉHO SLOUPU

Přinesli mi hlavu Panny Marie
z morového sloupu
jak tehdy Salome
hlavu Jana Křtitele
Ne tohle jsem přece nechtěla
srazit tě do prachu Maria
svou pýchou
a svým sobectvím
ti nedopřát
ani kousek místa k stání
v němé modlitbě

Snad právě tvůj pokorný postoj
dráždil tuto pyšnou dobu

Ale tvé oči hledí do nebe
s úpěnlivostí
snad ještě větší než předtím

Nemůžeš už sepnout ruce
za národ
který jsi měla chránit od moru
ale třeba rozdupaná v prach
prosíš za odvrácení

ještě větší hrozby...

ŠTĚDRÝ DEN

Advent

má už dlouho na kahánku
rozsvíceny
všechny čtyři svíčky

Koledníci splétají
gramofonovými jehlicemi
podivuhodné krajky
Krajkami ozdobené maminky
vylaďují trouby
k vystoupení vůní

Dřevěným ovečkám
zapouštějícím kořínky
do mechu na kredenci
se navrací míza
Bílé květy vloček
přikrývají špínu země

Jen kůže
malého beránka
chrání dnes pastýře
před mrazem

PEVNÝ BOD

Cokrát už věhlasní filosofové
našli pevný bod
pomocí kterého se
neméně věhlasní vojevůdci
snažili pohnout Zemí

Země se vždy s pohnutím
napila krve
a uchovala si palčivou
žízeň

A přesto právě krveprolití
přivrátilo modrou planetu
celým povrchem
k nebi

Dva kusy dřeva
i dnes osvědčují
svoji pevnost

MÝDLO

Nevytýká rukám
že se ušpinily
Poskytne pěnu
aniž vypění
Ochotně bere na sebe
naši černotu
až do úplného
rozpuštění

Bez něj bychom byli
škaredě namydlení

ŽEBŘÍKY

Mohly by sáhodlouze vyprávět
o úmorné snaze
postavit se na vlastní nohy

Nemají-li nablízku
strom nebo zeď
chovají se jako by
přebraly

Ale ony jenom
nevědí nic
o štaflích

TICHO

Pod klenbami chrámů
záznamy kamene
o světle a o tmě

kdy i varhany preludují
řečí malířů

a na chladnou dlažbu
pomaloučku usedá
čas

aby se
Věčné Slovo
mohlo vtělit
do naší mateřštiny

SOUČIT

I. V MUZEU

Jakoby kalibrovaný
sekeromlat
tak přesné má vrtání
na mikron hladu
v pustých ledových pláních Líto mi o vrabečka
člověka jeskynního člověka ledového Pláču
nad ním
nad jeho smutkem nad jeho zimou nad jeho hladem
nad jeho
katary průdušek otevřenými plícemi
nad hrůzou pohybu za revmatických změn
a jeho depresemi jeho hříchy jeho touhou
po Spasiteli po hvězdě nad Betlémem...

II. V DOMOVĚ DŮCHODCŮ

Voní tu květiny moči, vadnoucí čajové růže stáří,
vše živé, co vysychá, co se smršťuje, co svraskává,
páchne.

. V mladých tělech tak často stárnou duše.

III. NA BALETNÍM PŘEDSTAVENÍ

Nohy baletek varhanní píšťaly každá
má jiný tón každá zazní
v odlišný okamžik Pane
zazpívej baletkám
píseň tak krásnou až vzplácí
jak labutí křídla bíle
hořící nad hladinou
jezera
zrcadla
jeviště
světa
Pane!

IV. NA VZDÁLENÉ STAVBĚ

Nechceme písničky Nechceme divadlo Nechceme televizi
nechceme žádný film
řekli mi dělníci
na vzdálené stavbě
My chceme vyprávění
- a mysleli z očí do očí
My chceme vyprávění
- a neřekli od srdce k srdci
Mysleli vyprávění a neřekli My chceme slyšet
konečně
aspoň malý
kousíček pravdy
Pravdy Pravdy Pravdy Pravdy Pravdy!

V. PŘED SVATOSTÁNKEM

Stále častěji
přemýšlím o tobě, soucite,
stále častěji
přemýšlím o tobě, Lásko,
i o tobě lásko ve mně.
Za kým mne vedeš.
A k čemu tě člověk má.
Proč mi tě Pán Bůh vložil do duše.

JIRÍ LEGERSKÝ

Z CYKLU "VÍRA, LÁSKA, NADĚJE"

ČEKÁNÍ

Do šera nebes hledí televizní antény.
Svítání se prozradilo.
Na modro-červenou oblohu
zas vyhnal Pasák své ovce.
Občasnému pípnutí ptáka
se chce vyrovnat hrčení budíku.
Prázdné ulice sugerují pocit,
že se nic neděje,
že vše je v klidu.
Jen věžní hodiny v dálce
nelítostně odbíjejí plnost času.
Zase o krok blíže k Tvému příchodu.
Máš jediný přání,
aby spící i bdící poznali,
kde jsou Dveře /Jan 10,7-9/

TANEČNICE

Byli jste někdy venku,
když svítí slunce
a vločky sněhu tančí?

Letí si jen tak s větrem
a jedna s druhou si hrají...
Co to mluví?
Co si to povídají?
Pryč od střech, pryč od stromů,
jen co nejdál zaletět.
Neboť když přistanou,
bílá pírká mizí, tají.
Tají, by rozvily, co v sobě skrývají
a do země žíznící
vlily kapku vody.

POMNI ČLOVĚČE, ŽE JSI PRACH
A V PRACH SE OBRÁTÍŠ

Brodím se přes řeku, voda je po krk.

Nad hlavou deštník mostního pilíře.

Hladina stoupá, studánky přetekly.

Hltám prach rozvířený kamiony

a po chodníku jde láska.

Stojím ve víru, táhne to dolů.

Ven to nejde, vlastně se ani nechce.

Zmítám se chvílí nahoře, chvílí

pod hladinou.

Poluce.

Prach mi setřel rosu z prsou.

Ruce jsou zapleteny v řasy černé a dlouhé.

Voda příjemně chladí.

"Stéblo pro tonoucího!"

Pramice s nápisem EGO TE ABSOLVO

mne vyvrhla na břeh.

Hlava zabořena do země.

Opět prachu tváří v tvář?

Ecce homo!

Quo vadis?

Pohladil jsem vlčí máky

a ruce jsou od krve...

CHRÁM

Podívej, pařez.

Jindy bys na něj šláp

nebo ho přeskočil.

Ale teď ho obcházíš.

Svítí v té tmě lesa

jako maják na moři

a každého upozorňuje

"Dej pozor, tady stojím já,

ať o mne nezakopneš!"

VÍTĚZSTVÍ ČISTÝCH

Už dost, světe válek a zloby,
pichlavý ty hrote ostnatého drátu,
už dost!

Vzbouřili jsme se,
my, náruče bláznivých milenců,
zpoceni rosou lásky,
ozbrojení automaty, co rodí květy.

Už dost!

Otče náš,
odpuť nám ten mozek zaplátovaný
hloupostí,
však jak NOE, chceme už začít znova.
Příbytek náš kulatý pomalujeme duhami.
A ten náš svět, před nímž jde
Matka kojící,
vložíme na oltář v oběť hořící,
bychom očištění mohli vítat podruhé
Tvého Syna!

LÁSKA

Co koukáš, ty kapko barvy vína,
jak plamínek rudý šleháš po suchém kmeni.
Prolévám tě často a přece nejsem voják,
prolévám tě a ani nejsem hrdina.

Budeš mi možná chybět,
ty drahá tekutino, co znamenáš život.

Mrhám tebou, po které jiní touží
a přece znají jen tvou barvu.

Mrhám tebou, ač nerad,
jsem sláb a vím, jak chutnáš
/plivu tě často/

Už je to dávno a přece to bylo dnes.
Také tebou mrhal, když na Golgotě
se vztyčil kříž.

Byl nevinný, pamatuješ?

Bylo to z lásky a taky k vůli mně.

Proto už nepláču, kapko rudá,
když opouštíš můj příbytek.

VEČER U VODY

Naslouchal jsem splavu,
/hrává prima melodie/
když přiběhl zatoulanej pes.
Pozdravil jako dítě.
Byl smutný a sám jako já.
Toužil po lásce.
Úchylně následoval milence
/jako já/, záviděl jim.
Byli krásní, šťastní sami sebou.
Nebrali nás na vědomí.
Pohladil jsem ho,
toužil po tom /byl jako já/.
Vrátil mi to.
Šli jsme každý svou cestou
mezi lidmi.

NEVDĚČNI

Je ti nás líto budít, Pane,
když jsme si z Getsemanské zahrady
udělali veřejnou noclehárnu a spokojili
se s tím, že víme, že ty jsi s námi,
že tam někde u plotu chrchleš krev.
A my se zmůžeme jen na slova:
"Víc už nemohu, jsem jen člověk."
A spokojeně se převracíme na druhý bok,
v tichosti, abychom nevzbudili
spoluhráče, kterým ďábel třeba
už před mnoha desítkami let
zajistil silnou dávku Noxironu.
Jidáš je nezaměstnaný.
Z vystavěné rozhledny na Golgotě
řve nějaký blázen divná slova.
Pak skočí dolů.
Podivný sebevrah, měl úspěch.
Našel pramen živé vody.
Sláva vítězům, čest poraženým.
Věříš?

TAJEMSTVÍ

Zamčené dveře rozdělují prázdný byt.
Zbytečný strach ze zloděje,
když není co ukrást.
Život jde v oblacích,
bez nohou na zemi.
Na záchodě se povalují listy
z Kamasutry.
Zrcadlo ukazuje tvář cizinců,
z lásky zbyl jen jakýsi pocit,
který si sugeruješ při onaně.
Přivykáš roli Jidáše.
Přetvářka je ten provaz,
s kterým jdeš předčasně ukončit život.
Kam jsi odešla?
/Na zemi sedí pták s ustříhnutými křídly
a přebírá zrnka pro Popelku/.

X X X /věnováno P.Fr.Měsíci/

Když injekce oblékly můj rozum
a zničily city,
když rozbouřený koráb opilý
mi pluje po zpoceném prostěradle
a já chci vkročit na lávku života,
jež vede přes oceán
a bojím se, zda není vprostřed podřezaná,
tu Kristus jede ke mně na kole.
Snažím se udržet rovnováhu
na zábradlí víry,
neb slabé tělo nedovoluje už jiný pohyb.
Když byt byl soudně vyklizen
přec vím,
že jdu k otci,
kde láska není pocit,
ale skutečnost.

DESÁTÉ ZASTAVENÍ

Mám tak rád růže /jsou jako dívky/
mám tak často rudé ruce od krve,
ruce rozedrány trnům.
Radost i smutek.
Ach Láska?
Souhlasí se svlíkáním.
Odhalila své tělo.
Radost z aktu, který vzrušuje./Mat 27,28/
Neodoláš.
"Pověz mi, zrcadlo, kdo je na světě
nejkrásnější?"
Na odpověď nechceš zapomenout,
dal sis ji sám.
Rodí se nový život.
Myslivec není k nalezení
a jabloň teprve kvete,
je tu jen princ,
který líbá.
Přijímáš.

NEBESKÝ OTČE

Dnes jsem zhnusen sám před sebou.
Znovu jsem poznal,
co je to slabost.
Cítím, že Tě chválím víc ústy,
než svým životem
a přece vím, co jsi řekl o těch,
co Ti říkají "PANE, PANE".
Přesto však cítím, že když jsi mne
pozval jako Petra,
abych Ti šel naproti po vlnách,
já jsem vyšel /Mat. 14,29/
a nyní se spolu procházíme
po jezeře.
Díky, PANE,
za každé zakokrhání
i za to,
co přichází po něm.

NEHODEN

Jsem král.
Podali mi čistý list papíru.
Tužkou podepsal jsem vlastní rozsudek smrti.
Teď sedím v křesle před šibenicí,
divák i odsouzený.
Pak šel kolem mrtvý trestanec
a píchl mne trnem milosti.
Opona spadla.
"Šašku, gumu!"
Divadlo nebude.
Prázdné hlediště tleská.

DÍKY

Alergie-láska.
Leden proměnil srdce
ve skupenství pevné.
Evoluce vítězí.
Nebráním se.
Cement už není pojivo.
Elektřina ví, co je to zkrat.

Já vystřelím z pistole,
jež není nabitá.
Ikona zachvěla se.
Restaurace zvyká na nové hosty.
Karneval nebude!
Annáš /Luk 18,13/ už visí.

14.ZÁŘÍ-SVÁTEK POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE

Pane, Tys věděl, proč zrodit mám se
zrovna v tento den.
Díky.
Tys viděl moji snahu, když v Tvém skladu
hodil jsem ten batoh na ramena.
Tys to byl, kdo přijal úlohu Šimona z Cyreny.
Tys mi dal sílu nespálit povolávací rozkaz
při mobilizaci.
Ty víš, proč jako práce
jsem nepral prádlo v zázemí,

ale šel do první linie.
/Otče, je mi na míru Ježíšova uniforma/
Jen bývalé hrdinství vystřídala pokora.
Pak jsem ji dostal.
Kulka, jíž se říká tumor.
Histologické tlampače
vyhrávají na nastoupený apelplac
huďbu z desky BLASTOMA MALIGNUM.
Znám smrad studených chodeb nemocnic,
znám pomluvy, opovržení
i utrpení, v němž je člověk nejraději sám.
Znám tvrdost operačního stolu,
kresby ostrého náčiní
i bolestné vyšívání.
Znám výslechy za zamřížovanými okny
i soudní vulgární hantýrku.
Když padám pod těmi dary,
když myslím, že je konec...
Je tu bitva druhá.
Nasedat, jede se dál.
Bílý anton míří k Paskovské Hirošimě,
která dosud stojí.
Ticho, hrozné ticho.
Jen černé auto přijelo a jako prapory
visí ve dvou oknech
zpcené matrace na přivítanou.
Tlampače opět vyhrávají své melodie.
Pozor, pozor, vysíláme zprávy.
Dnes v 8 hodin 30 minut našeho času...
Však zlá je ta novina,
na tom zámku panuje
diagnosa rakovina.
Druhý den mi na těle nakreslili čáry
pak mne vzali do kaple,
kde dřív se lidé modlivali.
Prostý teď tu oltář stojí,
nic než bílý stůl,
nad tím stolem svatostánek-
železný je kůl.

Na ten stůl mne pokládají
jak při oběti Beránka,
pak už jenom zaklapne se
pancéřová branka.
Svatostánek září
/přijímám kobaltové hostie/
Co chceš, abych činil?
Pojď a následuj mne!
Díky, Pane.
Hle, tělo konvertuje,
duch byl hotov.

PAVEL ANTONÍN

SONET PRO TEBE

Chtěl bych přinést k ústům tvým
v dlaních rozevřených
bělostnou hostii.
Jaká to troufalost.

Dosud znal jsem to,
co chtěl jsem já,
proto jsem zůstal sám,
nemám sil jít dál.

Plný pohár vína
a stoh snů o slávě,
to byla moje síla...

Teď stojím, ruce prázdné,
žebrák prosí o slovo,
ústa plná lásky.

X X X

Stařec a ryba
přinášejí ohledy
na mne

Tak už ji vylovte
někdo
nebo promiluji smrti klín
že již nikoho neobejme
s něhou

Rozčeš si vlasy
s jejich černotou jsi tak všední
a se svým lůnem tak poutavá

Tak vylovte rybu

Neumíte asi spravit
děravé sítě
ke kterým patří
děravé srdce

Prosím vás
vylovte rybu

Namočil jsem do černé tuše
všechny baletky
a teď se tlačí do jediného sálu
rozmazané
k umačkání co zbylo
z křehkosti

Vylovte rybu
a zaplaťte mi daň
jež se platí
z medu medonosek
šílenství

X X X

Díváme se na sebe
v obraze barevných sklíček
secesních dveří
neznající skutečnou podobu
bez odvahy
pohledět
zpříma

Stojíme před dveřmi
a dva zámky
potřebují
dva klíče

Čekám
až přijde
trpaslík
a řekne
hele, pojď si hrát...

X X X

Nemocné duše
se ptají
po pramenech živé vody
zdravé
nepotřebují
její sílu

A tak nemocné duše
docházejí ozdravení
a zdravé
chátrají

X X X

Krůpěj
bolesti
ve víně
rozehřívající srdce
radostí

Navždy proměňující
tvář
klidem
přijetím země
nutnosti
obalující tíživostí
radost

Krůpěj
bolesti
proměňující víno
pro klid a radost
poznání
za hranicemi
mého rozumu

X X X

Šílená touha
zbavit se olověného deště
asi nesplnitelná
při časovém vnímání
impulsu srdce matky
tížící
Já chci někam odejít
vyhovět své touze
vím však
že dosud musím zůstat

JADA

MILOSTNÁ LÉČEBNÁ

Přikázali nám karanténu:
každému samotku
sterilní prostředí
povolené potraviny
doporučené city
a terapii prací

V nejskrytějších záhybech duše
si však přesto tajně pěstujeme
bacily Lásky

NA FATRANSKÉM KRIVÁNI

Zachumlaná
do všeho co je po ruce
stojím na hřebeni
a zajíkám se krásou
Pak řvu
spolu s větrem
Cáry mraků mi zaslepují oči
a dál se valí v mihotavém svitu
Rozháníme je

vítr a já

Na okamžik se ukáže údolí
pak úbočí
a pak zas nic
Spojení pradávnou silou
hrajeme si

vítr mraky hory a já

odvěké divadlo

o věčnosti

NOCI

Kuchařka noc prskla na pánev oblohy
volské oko -

a je mi tě málo
měsíci

Chybí mi

sametový měsíc
měsíc požehnání
od ucha k uchu měsíc
měsíc spasení
kamarád měsíc
měsíc pohlazení...

Zemřu

na akutní nedostatek měsíců

NAD PÍCHAČKOU

Pane šéf nezaspala jsem
jenom jsem koukala jak za lesem
vychází slunce
A včera?
Včera taky to mě zastavily na cestě mraky
a mlha v údolí
A předevěčím?
No to mi podzim uvěznil nohy
v spadném listí
Naddělat?
Jistě jenže co příště až potkám měsíc
nebo až
největší vločky sněhu bude třeba pochytat
do dlaní -
Ven?
Ale vždyť tam prší...

VÁHY

Misky vah na sebe vyplazují jazyky:
která z nich vyhraje?

Hádej

dej

přijed

pak možná...

Nemohu dát víc než sebe sama

VŮŇĚ /Babičce P./

Z krajiny dětství ke mně přicházíte mé vůně
vůně dřeva a čerstvých pilin

prázdniny v Kosmonosích

babička a děda

a truhlárna mých strýců

ráno na Babu na houby

-bývaly jich plné tašky-

a vůně ranního lesa

pak na Plivátko nebo do Obory

vykoupat se

a vůně čerstvě pokosené louky

a vůně sena

a taky první nebezpečí

první velký strach

a vůně zpoceného těla

první láska

první pusa ve skříni v truhlárně

a vůně dobrodružství

když se šlo na lup na třešně

a vůně letního podvečera

před shovívavým zrakem dospělých

hra na schovávanou

-stačilo se jen přitisknout ke zdi

schovat obličej

a nebyls k nalezení-

a taky vůni hřbitova
jsem poznala to. léto
vonící lípy
uvadlé smuteční kytice
a kořeněná vůně země

Šly roky

Už jen vůně
moje vůně
mě občas potkají
a donutí

zastavit se

PODÍVAT SE REALITĚ DO OČÍ (panu M.K.)

Chtěla bych vyřezat Janu z Arcu
Johanku bílou
Johanku spanilou
Johanku učednici
Johanku mučednici
Johanku dítě
Johanku ženu
svázanou do plamenů

Johanku

Nic z toho ale asi nebude
jak se znám
vyšla by mi z pod rukou
nejspíš tak jen Jana z parku

Z CYKLU PÍSNÍ Z TŘICETILETÉ VÁLKY I.

Naši zemi pluhy neoraly,
pro stromy tu bylo málo světla.
Srdce naše tvrdá jsou jak skály,
lásky u nás naplano vždy kvetla.

Místo lesů trčí k nebi třtina,
o vodu se stále bijem s mořem.
Taková je naše domovina,
posvěcená krví, slzou, hořem.

V rozvalinách černí ptáci bydlí.
Lásce své jsem dávno ustlal v hrobě.
Jen mě, Smrti, přikryj svými křídly,
když ne v žití, pokoj najdu v tobě.

Krvavě se za mír zdejší bítí,
s mečem v ruce hlásat pravdu Krista.
Po železném války krupobití
nebudou víc naše srdce čistá.

II.

Na rozcestí a křižovatky
Luna svůj pohled upírá.
Život je všechno, jen ne sladký
a přec se těžko umírá.

Smrt stejně marná jako snění,
za každým stromem číhá vrah,
ať na horách či v rovinách
život už těžko něco změní.

Minuta ticha za vojáky,
za ty, kdo přemoci svůj strach
šli se stuhami na přílbách
do bojiště té kruté války...

Z CYKLU VINAŘŮV KALENDÁŘ

DUBEN

Je to jen veršů pár, jež skládal vinař český,
když nastal konečně čekáný jarní čas.

Na nebi hvězdy jsou - a někdy také blesky.

To poznal na sobě už skoro každý z nás.

Po bouřích, vánicích je začít znovu třeba,
ač zůstal z révy tvé jen olámaný kmen.

Z těch rukou pokojných, jež rozdělují chleba,
vždy s láskou, vděčností přijímat nový den.

Tak tvůrce všemocný dal pečeť na svá díla
po svátcích, kterými přinesl nový kvas.

Ač paže klesají, malá je jejich síla,
my nechceme dát zlu své dílo napospas.

Buď, Pane, milostiv, až přijdeš k vinobraní,
až naplní se čas, na konci těchto dnů.

Všechno si připomeň - lásku i tvrdost dlaní,
radost i bolesti všech českých vinařů.

KVĚTEN

Dříve se chodilo do Staré Boleslavi
na svátek Mariin v paprscích slunečních.

Procesí zdravilo jen skromně, beze slávy,
kapli, kde Liběchov uprostřed vinic ční.

Cechovní prapory víc nezavlaží v polích,
půjdeme sami dva, to bude naše pouť.

Odložme minulost, i když snad srdce bolí
a žijme přítomnost, již možno obejmout.

Dnes k Boleslavi jdem, bez slávy, bez praporů,
nevítá zvonů hlas a jiné písně zní.

Klidně a s pokorou, ne s duší plnou vzdoru,
vždyť v lásce Kristově máme svou naději.

ŘÍJEN

Není den slavnější nad první vinobraní,
když nová vinice poprvé dává ti
své plody dozrálé, kdy rok se už jen brání
nájezdům podzimu, jenž léto uchvátí.

Nemysli na ten čas, než vzešla tvoje setba,
keř pustil kořeny a réva dala květ.
Nad zlatem v číši už se hodin tolik nedbá,
i když to trvalo pár dlouhých krutých let.

Tak řekneš: Poprvé, to panenská je sklizeň,
dnes dívka jen to je a zítra žena již.
To víno vzácné je, ne pro pijáckou žízeň,
za čest si považuj, že ochutnat je smíš.

Je to čas milosti, tak přijmi požehnání
a přej si dobrým být a druhé milovat.
Nad číší poděkuj za první vinobraní
tomu, kdo všemu dal i kvést i růst a zrát.

DIVOKÝ KMÍN /Ze stejnojmenného souboru básní/

Tak vydal jsem se tímto krajem
snad pro radost, či jeden rým
šel po kolejích, cestou, hájem,
jedl chléb s kmínem divokým.

Glosuji své dny bez okovů,
miluji cesty bez závor,
víc nežli meči věřím slovu,
zpíjím se vůní větru z hor.

Tak poznával jsem domovinu,
snad léta šla, snad jenom dni
a trocha divokého kmínu
nechce mít jméno "Umění".

JANA LESCHINGEROVÁ

EDITH STEINOVÁ

Edith

jméno Tvé

zní

rezonuje v uších

Edith

bohatství

cos dala

ukládá se do dna duší

Edith

boj v krvi utopil se

život nový započal

Edith

vím

nepřítel nevyhrál

O LÁSCĚ

Ti, kdo jsou láskou zmámení,

nevědí mnohdy, co je čas,

neznají chvíle, jež jdou kolem,

bolesti, co trápí nás.

O jednom vědí zcela jistě,

co stojí světem svět,

mají-li srdce na správném místě

a pro koho bije právě teď.

Kdo neprožil nevěřivá,

směje se bláhovým snílkům,

vždyť láska kouzel nabývá,

k nepoznání jsou za malou chvílku

lidské příběhy -

vrátíš-li je zpět.

I) BERÁNKOVO STÁDO

Byl zítra
bude včera
JE

Nepoddán
bratrem
Všem

Každému
naplňuje
dlaň

Nemnoho
žádá
vše má

Buďte
v pokoji

Stádo
mé
Gloria

II) MODLITBA O ZROZENÍ

Z vycházející hvězdy
Maria Matko
Vzchází světu Syn

Přesto v Betlémě je chladno
Maria Panno
Noci stín i porodní bolesti

Zrození Spasitele
Svěřené Tobě

Vprostřed klanění zástupů

Tebe vyvolil
Svatá Maria
Hospodin nejvyšší

Odlesk Boží slávy na křídlech andělů
Co nepřestal zářit
Na tisících oltářů
Zasvěcených Tobě

Zdrávas Maria ...

III) JÁ/TY

Tys jediný
já žádný

Tys Vše
já nic

Křížovaný
zrazující

Syn Boží
syn lidský

Vzdálení
A jedno

Milostí

IV) POSTNÍ ZPOVĚĚ

Křížek z popele
otevřel brány k pramenům
Sbory poutníků vyšly
na křížovou cestu
Je klikatá stoupá bere síly
břemeno hříchů tlačí k zemi
A tam na kolenou
přes hranice úst vyplouvají
slova doznání
Pádů zrady svévolnosti
pýchy zlořečení svárů
zavrženíhodnosti mé

Zatímco po té cestě prošel i Jeden
Na kříž vzkříšení

Pod ním klečím
maličký a bosý
Koupán v řece milosti
bolestivě rudé barvy

V) DÍK ZA PANENKY PÁNĚ

Chvála Pánu
za krásu

On rozdává

Pomněnky nosí po kapsách

Kvetou vodní tišiny
projde-li
 panenka Jeho
rozžatá

VI) JAK JSEM MUSEL JÍT

Kdo
chce oponovat
soudem svým
 Tvému rozhodnutí?

Je někdo?

Bláznovství
směješ se nám
vím

Kdo
chce bez odmluv
se mnou odejít
 kamkoliv zamířím?

Je někdo?

Ruku
podáváš
vím

Musím jít

NAVŠTÍVIT PŘÍTELE

Tenkrát když dva
 tři
se ke stolu
 scházejí
a zajiskří
 v oblačcích
tónina
 poklidného
 souznění

Odejdu s úsměvem

NA ŠKOLNÍ LÉTA /Johnovi/

Roky rameno v rameni
Vysvědčení vedle vysvědčení
Hledání i nenalézání
Tvoření a radosti
Vedle dlouhovlasých dívek

Měsíce daleko dalecí
Ve vlastních lokálkách
Drcáme k vzdáleným místům

S dětským údivem
střízlivíme

P z P

DUŠEVNÍ VZRŮST

Tolik bychom toho chtěli udělat
někde však musí být meze naší
sobeckosti

A tady
ke mně přichází
někdo v bílém

a já se ho bojím
ušpinit

PAVEL KOLMAČKA

X X X

Na podzim na kopci
ztratily byliny sílu
můj poslední beránek
šel cestou ke kostelu

Seběhli se k němu
rohatí vztekli psíci
chtěli z jeho ramene
teplou krev na kytici

Beránek zůstal stát
pro jejich potěšení
kytice vystříkla
dokola na kamení

Slepý hluchý listí
se smeklo do kotliny
beránek zůstal
pod proutkem ostružiny

X X X

Pokoj vám.
A klaply dveře...
Nedutáme
bez večeře

V smutných rybky.
Bílá stěna.
Úzkost nebe
rozjitřená.

Skvrny na zdi zlámaný.
Pojď si sáhnout
do rány...

X X X

A byl to den Abrahámův.
Poklekla mračna do polí.
Na cestě kára zaskřípěla.
Zasténal kámen pod koly.

Děravé kalhoty na břevnu vlály.
V spadáných hruškách oheň vzplál.
Prochladlý ledňáček v babiččině dlani
zimou se zachvěl. Zazpíval.

Byl to den Abrahámův. V jeřabinách
rumělku pavouk rozmazal.
Koho tu čekáš? Kam odlétají ptáci?
A nad čím jsi se rozplakal?

V co doufáš?, vítr dotíral.
Přelétl po mokrému úhoru.
Vztáhl jsem ruce. Šly siluety
špinavým rounem obzoru.

Byl to den Abrahámův. Viděl jsem ho
jak hladí psa. Jak upravuje uzdu.
Jak stahuje řemeny, jak vybírá si hůl.
Jak čeká svou modrou hvězdu.

Byl to den Abrahámův. Prosychralý den.
Krev hluboko zaoraná, sražený černý hnůj.
Byl to jen podzimní, jen Abrahámův den.
Čí bude příští... Ničí... Můj...

X X X (variace na B. Reynka)

Mít tak trochu síly k pláči
jáma v dešti v květináči

V síni klečí jepice

Jáma v dešti v břiše v nohách
bolest skáče po kopřivách

Ruka zvadla na klíce

Na studený hořký zemi
leží všichni smutní němí

Nocí skřípou povozy

Vítr plaší netopýra
ranka už se otevírá

Bůh se dívá přes slzy

VOJTA MALÝ

NÁVRAT

Kola rychlíku jedoucího do hlavního města
vyklepávají monotónní rytmus.

Sedím v kupé u okna a celá krajina utíká
dozadu, nazpět... domů.

Bylo toho na mě dnes moc!

Manželka v nemocnici, prý je to zlé, moc
zlé...

A zrovna teď před vánocemi.

Ráno odpadl další kus omítky z vlhké zdi v ložnici. Na bytěku nemají jenom mě. Prý po Novém roce. Že je byt závadný? No... Mám být rád - jiní jsou na tom hůř!

Stále týž otupující rytmus... Vzpomínám, co že to stálo na lístku od dcery,

...merry Christmas and happy New Year, wish you yours loving daughter.

Soused říkal, že to znamená - veselé vánoce a šťastný nový rok a že mi to přeje má milující dcera.

Chodila na medicínu. Dostala se tam bez problémů - má tátu, co byl na Dukle. První ročník dopadl dobře. Ve druháku si ještě říkala, jak bude pomáhat, jak bude mít ráda lidi a jak uzdraví mámu. Něco na to musí existovat a já na to přijdu. Nepřišla... Přišel on. Taková světová, skvělá, nádherná holka - jak tu může existovat, jak tu může dýchat, pracovat, jak může v tomhle žít? Časem přišla na to, že nemůže. Teď svobodně dýchají na

předměstí Pittsburgu.

Holčičko moje - vzpomínáš někdy na máminy macešky pod okny?

Máma - manželka - kamarádka - moje opora - to jediné, co mi ještě zbylo. Leží tam někde a kouká do stropu. Bezplatná lékařská péče - bezplatně o ni pečují.

Měl jsem vůbec někam jezdit? Měl jsem jezdit pryč?

Výroční schůze - jednou za rok se dozvědět, kolik nás ještě zbylo.

- jednou za rok si říct, že to nebylo marný

- jednou za rok slyšet projevy těch mladších, že se nedáme, jen ať si hrozí - MY jim ukážeme.

My, my, my - anonymní dav! Potom káva, chlebíčky a volná diskuse - tak co, Pepíku, kamaráde, ty seš furt stejnej - jak to děláš - a co

jinak, jde to?

Nejde!

Měl jsem u ní zůstat. Už dlouho jsem jí ne-
řekl, jak ji mám rád,

jak ji potřebuju,

jak jsem šťastnej, že ji mám.

Právě teď by to měla vědět.

Kupé vlaku je plné, topí se a mě ukolébává
ten stále stejný tlukot kol. Usínám a najednou
jsem zase zpátky v tom zástupu. Tři dny už ne-
spím, těším se domů, do Prahy.

Odpoledne došel náš oddíl do Banské Bystri-
ce. A tam na náměstí jsem ji potkal. Krásnou
dívku s dlouhými černými vlasy, mírný pohled
a něha, zářící z celé bytosti - a to jméno!
Mária. Asi takhle nějak jsem si představoval
Matku Páně...

Šla právě do kostela.

Kostel - můj Bože, jak dlouho jsem nebyl
v kostele! Nevím, snad tenkrát, to byla zá-
dušní mše za babičku.

Klečím vedle ní a snažím se soustředit na
liturgii - modlím se stejnými slovy s bližní-
mi...

A pak přišla ta chvíle. Od oltáře zaznělo
"Pokoj vám, pozdravte se navzájem pozdravením
pokoje." Svírám její ruku ve své a nemůžu od-
trhnout pohled od klidu v jejích očích. "Po-
koj s tebou" - řekla a já věděl, že od této
chvíle bude tento pokoj s NÁMI.

Druhý den jsme pokračovali v pouti ku Pra-
ze. Uplynulo ještě mnoho vody v Dunaji, Mora-
vě, Ostravici, Labi a Vltavě, než přišel kvě-
ten 1945. Přišel květen a s ním opojný pocit
svobody.

S Marií jsem se potom oženil a neděli co
neděli jsme chodili do kostela.

A pak byla moc v našem státě předána do na-

ších rukou a my budovali. Budovali jsme nadšeně - Ostrava, Košice, Vážská kaskáda. Budovali jsme svůj lepší zítřek.

Disciplinární komise nám vysvětlila, že víra - ta nám mohla stačit možná kdysi, ale ne dnes, kdy jako vůdčí síla pokroku spějeme k spravedlivému a lidskému zítřku, kde už se nikdy nebude opakovat to, co jsme prožili u Sokolova. Komise nám vysvětlila, že k těmto cílům nás nedovedlo nějaké pasivní a nevědecké klečení v kostele, kde ztrácíme čas obklopení uměním, které dnes již nemá co říci modernímu člověku. A tak jsme my, moderní lidé, uvěřili - stihlo nás to nadšení, ten elán - i oběti.

Už dávno jsem zapomněl na tu chvíli v Bystrici, kdy jsem poznal, kde je mír a pokoj.

Budovali jsme. Budovali jsme a znova jsme se začali bát války. Báli jsme se, že přijdem o to vše - co jsme získali. A tak jsem začal jezdit na aktivity, zasedání, konference. Články v novinách. Referáty ve školách.

Už nikdy, už nikdy, už nikdy ... snad milionkrát jsem řekl tato slova do plných sálů. Slova, slova, slova a hluchý bezejmenný dav je nepřijímal ... už nikdy ... už nikdy ..., ale jak jim to říct? Jak to řeknu dnes na výroční schůzi? Prosím vás ne, už nikdy ne.

Z polospánku jsem se probudil až když vlak vjížděl do Hlavního nádraží v Praze.

Vítá mě ozářený palác kultury, dům, čníci nad hlubinami Nuselského údolí. Stojím před mikrofonem a nevím, co říct. Nakonec nezbyvá než abych mluvil podle známého scénáře. Slova, slova, slova! Fráze, přednášené lhostejnému sálu, který popíjí kávu a pochutnává si na erárních chlebíčkách.

Náhle jsem si vzpomněl na ten osudný okamžik s Marií v bystrickém chrámu. Velmi jasně se mi vybavuje jediný způsob, jak získat mír a pokoj. Toužím po tom říct celému sálu ta Kristova slova:

"Pokoj vám." A chtěl bych všechny lidi vyzvat -
"Pozdravte se navzájem pozdravením pokoje."

Zkusil jsem to a oni začali tleskat a skandovat ... Pokoj ... pokoj ... pokoj ... ať žije pozdravení pokoje ... ať žije ...

Musel jsem utéct - prchal jsem pryč.

... co s Marií ... co dcera ... co Ty, Pane - odpusť, prosím.

Z paláce vede přes údolí most. Na druhé straně je karlovarský kostelík.

MARCU CHAGALLOVI

IMPRESSION, SOLEIL LEVANT

Krásná vznáší se
nad krajem
s věnečkem polních
květů
ve vlasech jako noc
jako noc tenkrát
v egyptské poušti

Vykradli galerii
otevřené okno
a všude ticho
ticho
ticho

ohlušující ticho

prázdnoty

Letí tak tiše něžně
a namodrale
Letí jak skřivánčí
noty

a tma neproniknutelná
zlá
beznadějná

z tvých houslí
příteli mých snů

ukradli totiž slunce
vycházející slunce

od Moneta

Letí dál - svoboda
letí tvá Ráchel
ty se svou paletou
letíš též
do Kanaán

Asi neznali osud
Wolkerova milionáře.

EWALD MURRER

VE SNU A PROBUZENÍ

Někde pršelo,
ptáci letí mokří.

Někde daleko je ten dům,
kam chodím ve snu.

A blízko,
před mýma očima,
je zahrada,
šedivá, ponurá -
- tam chodím ráno,
tam se probudím.

Někde pršelo,
ptáci letí mokří.

ZROZENÍ MRAKU

Z hory se zrodil mrak,
stromy nehybně přihlížely,
důstojné jako kněží.
Mlčenliví svědci
zrození živého těla.

Z hory se zrodil mrak.
Pomalu stoupal k nebi
z měkké náruče lesa.

Jeho sudba byla jasná,
šedá, stínová,
průzračná,
zelená a modrá,
mořsky chladná.

Jeho naplněním byl déšť

X X X

Smluvil jsem se s Tebou,
veliký rolníku.

Smluvil jsem se s Tebou
na dnešní den.

Jsi černý mrak na nebi,
kosící deštěm obilné klasy,
mlátící cepem kapek,
rukou větru vázající snopy.

Jsi černý mrak na nebi,
pán zrcadel,
korun stromů,
oslavných písní lesů,
ohýbaných lesů,
čelem o zem bijících lesů.

Jsi černý mrak na nebi,
veliký rolník,
mokrý a hromující.

Smluvil jsem se s Tebou,
přišel jsi,
stojím v dešti,
pán bezzemek,
pán nepán.

JAN KAHAN

ŽALM

Proč deštěm šeptandy jak husy škrceny *Pane můj*
jsou hlasy zvučnější než ty co bez ceny Pane můj
opouští hrdla těch co pronajali dech
proč hlavu schovává si mezi koleny Pane můj
ze strachu pravda tvá i tvými prodaná
a cestu za tebou nám kříží kameny Pane můj

Je oběť Kristova jak zrezlá podkova
je slyšet volský řev a nářek stařeny můj Pane
jsou státy hněteny v pracovní tábory
jsou dosud čisté jen podzemní prameny můj Pane
je na kříž přibita barbarská jednota
je z kříže na dlažbu Spasitel sražený můj Pane
jsou hroby podél cest bez pekla bez nebes
jsou kosti na slunci Jsou kostky vrženy můj Pane!

JANA

ODDÁNÍ

Na bílých
pláních mých
jen stopy tvé

tající ledy
slzami
vítají jaro

věčně přicházíš...

PROCITNUTÍ

Vyrostl nový zvon
a ty se ještě pořád
chvěješ
bázní
a radostí

proč zbytečně
trápit slova?

jsi první
kdo to ví

X X X

Přetlak v hlavě
jinak tak zvláštně prázdné
jako po mši chrám
a důvěra
že až sesbírám
do posledního
maková zrnka
nekonečného růžence
dostanu lásky džbán
pro žíznivá srdce
a na zbytek cesty tebe
za průvodce

X X X

Přijď už
velikonoční dešti
a přines za nás
oběť smíru
aby bylo blíž
k pramenům

Nedáš nám
zapomenout
jak rašení
bolí
tak podobné
ze smrti
probuzení...

STÁRNUTÍ

V děravém plášti
paměti
ztrácejí se
nenapsané básně

unavené listí usmířil
stoletý liják
a vůně lípy
bolí vzpomínáním

o vzdech blíž
k včerejším zítřkům

ADVENT

Prokřehlými stužkami
dechu
zdobíme plaše
motýlí pěšinky
štědrovečerního snu

čistí tak
že můžeme prostírat
na podlaze duše
nejprostší pokrm
čekáme...

každé narození
je malý zázrak

JEN ČEKÁM

až nebudeš ze slov
ani z pavučinek snění
až nebudeš z dálek
z nenapsaných psaní
ze slepých uliček slibů
z marného času přesypání

jen čekám

budeš-li z křesání
z tvrdosti pravdy
z věrnosti
z jistoty kořenů
z věčnosti hledání

jen tak tě poznám

ZLOM

Lámal se rok
jako pečeť
prastaré listiny

v nížinách
vyrostla pohoří přání

láva lásky
z rozpuklého nebe
měnila tvářnost dne

a hory vztahovaly
k nám
ruce ticha

mnohý pochopil...

VERONIKA KOSMÁKOVÁ

NEBUĎTE SOBCI

Nechte
živé mezi živými
a mrtvé v klidu spát
oni také nechtějí
mír a pokoj svůj brát
tak neplačte
vždyť
s klidným srdcem
můžete jim
ten pokoj s láskou
dát

DO BUDOUCNA

Jednou jsi vykročil
tak jdi i tmou
ke všem srdcím
Až na konci
svítí světlo
přes propast
- zavři oči
nemysli na zavrať
do výšek
ještě daleko

CO SE DĚJE?

Kdosi na mě nastlal závěje.
Snad ne ze sněhu.
Ne, to jen díra v mé rozpálené
duši zeje
nevidím ji, ale vnímám,
že ty závěje,
ano,
ty jsem vlastně stlala já.

SOUHLAS

Hlavní je říci
ano
člověk se tomu zcela poddá
a ostatní věci
tiše přicházejí
a zase odcházejí...
...pak už si jich téměř
nevšímám

KATEŘINA LHOTECKÁ

ABY SVĚTLA V SVĚTĚ PŘIBYLO

CESTA ŽIVOTA ZAČÍNÁ A KONČÍ BRANOU

Za pýchou člověka

Bůh musel zavřít bránu ráje

Údělem člověka pak bylo vyjít
putovat jít a jít...

a doufat

že cesta bude mít svůj cíl

Sklon ke zlu nutil člověka

stavět na cestě bránu za branou

a klíčem každé brány se stal strach

až se svět proměnil ve vězení

Každou bránu odemyká láska

Ta otevře i vrata okovaná sobectvím

odstraní ostnaté ploty zášti

Byla to přece Láska

svou poslušností odemkla bránu

jíž se člověk vrací do ráje

DO UTRPENÍ SVĚTA JSME SE NARODILI

jako naděje
že nalezneme štěstí
a dál je ponese
že zasadíme strom
a jeho ovoce osvěží
umdlévající na cestě

Rozsvěcujeme v srdci
nové lampy lásky
které se v průtržích nenávisti
dusí a zase rozžítají
abychom nezapadli
do bezbřehých bažin lhostejnosti

Vyčerpání naplněním času
vydáme své tělo všanc
krutému bičování
cynického mládí

Sestřičko představte si
že na jeho lůžku ležíte
a trpíte ztrátou důstojnosti
a kdekdo se na vás ušklíbne

A přece jsme se tu měli setkat
abychom si navzájem pomohli
naplnit lidskou touhu po štěstí
pro kterou zatím všichni
v naději položíme životy

NESPRAVEDLNOST SVĚTA

Člověk minulých století
byl člověk hladový
Když nepatřil ke králi
jídal zelí a brambory
a těžce pracoval
Bída je zlá závistí
strach o život má velké oči
svou nouzi vidí horší
majetek ostatních větší

Pro spravedlnost světa šel se bít

Touha po lepším životě
může i křídla přistříhnout
nemusí doletět
až k vrcholům bytí
Stačí ji najednou sáhnout
a utrhnout to co jí nepatří
Je rozkoš lenivět
krást se dá bez práce
Aby bylo komu vzít
musí zas jiný dřít

Hledejme jinou spravedlnost
která dá všem napít
z pramene živé vody

Proti nespravedlnosti světa
pojďme pracovat

ODPOVĚĎ

Našel jsi mě Pane
mezi lhostejnými
Našel jsem tě Pane
ve tvých věřících

Zažehls mi v srdci
světlo lásky
rozžínám svou duši
aby světla v světě přibylo

Jsem zde Pane
abys nestál marně před mým prahem
abych někde neotálel
když ty jsi Pane při díle
abych nepromarnil svoji šanci
abych přijal tvůj velkorysý dar
žít z pravdy
a narodit se znovu
pro zaslíbený ráj

O B S A H

str. 1	M.D.
str. 2	Olda Kvasnička
str. 5	Marie Dolistová
str. 6	Zbyněk Gordon Ludvík
str. 7	JKB
str.11	Martin Th. Wernisch
str.12	Helena Wernischová
str.15	J.H.
str.15	Tereza Tichá
str.16	V.Ž.
str.17	V.K.
str.18	Roman Szpuk
str.20	Slovenský anonym
str.24	David
str.26	Martin Zeman
str.29	Jitka Rybářová
str.35	Bob Fliedr
str.38	Bohumír Brundža
str.40	Jiří Legerský
str.48	Pavel Antonín
str.52	JADA
str.56	Pavel Kukal
str.59	Jana Leschingerová
str.60	Josef Dvořák
str.63	P z P
str.64	Pavel Kolmačka
str.66	Vojta Malý
str.71	Ewald Murrer
str.73	Jan Kahan
str.73	Jana
str.76	Veronika Kosmáková
str.77	Kateřina Lhotecká

